

catalan

by *jaume arbonés*

writer, publisher & the greatest fan of "le petit prince"
(barcelona - catalonia & são paulo - brazil)

fragments de *cartes*

fulminat

Quan estigui el teu cap fulminat,
No esperis escoltar el tro
1973

l'assagista

Si tots experimentem sentiments
Ningú és vertaderament poeta per això,
Només estem intentant ser-ho
1999

ignorància

Ningú em coneix
Tant com jo mateix
No obstant, ho sé,
Molt malament encara em conec
1973

la compassió

És recordar el menor dels mals fets al teu proïsme
I oblidar el pitjor dels perjudicis soferts per culpa d'ell
1997

el sabre i la ploma

És inútil recórrer al sabre
 Quan la ploma ha fracassat
 1993

profecia

Tot home és profeta,
 En ell comença la vida,
 En ell s'exhaureix
 1988

la felicitat

Si adoptéssim:
 Del politeïsta el respecte per la terra i els ancestres
 De les religions de l'extrem Orient l'espiritualisme
 Del judaisme la visió i la constància
 Del cristianisme l'amor i el perdó
 De l'islam la devoció de la seva fe
 De la laïcitat la comprensió i amplitud de mires,
 De l'humanisme el pas unitari,
 Seriem els homes més feliços
 1990

pàtria

És la parcel·la de terra
 On podem viure la nostra llibertat;
 Pot ser molt extensa, incloent l'univers
 O molt petita, limitada a la nostra imaginació
 1990

la visió

... Adonant-se que havia arribat l'hora de la integració del venerable, els fidels en recerca de les seves últimes recomanacions el procuraren.

Ell els digué:

Emancipeu-vos de la matèria així com jo ho vaig fer quan, als set anys, li vaig oferir al nen pobre del barri el meu joguet preferit que per poc em va fer oblidar el sentit de la donació.

Emancipeu-vos de la passió com jo ho vaig fer quan, als disset anys, vaig sacrificar el meu amor per l'amistat.

Emancipeu-vos de la saviesa com jo ho vaig fer quan, als vint-i-sis anys, vaig deixar de col·leccionar títols que em portaven pel camí de la vanitat i no la humilitat.

Emancipeu-vos de la notorietat com jo ho vaig fer quan, als trenta-set anys, vaig comprendre que era pura il·lusió.

Emancipeu-vos de les consideracions metafísiques com jo ho vaig fer quan, als quaranta-set anys, vaig lliurar la veritat a la veritat.

Emancipeu-vos del mundà com jo ho vaig fer quan, als cinquanta-set anys, vaig prendre consciència de la hipocresia de la majoria dels comportaments humans.

Emancipeu-vos dels vostres semblants i viviu com ermitans com jo ho vaig fer quan, als seixanta-set anys, en no tenir cap amic fidel vaig deixar d'escriure i vaig estripar els llibres que m'havien apartat de la natura.

Emancipeu-vos del vostre cos en la mesura del possible perquè quan arribi el dia poguem emancipar-nos de la vida que coneixem i integrar el que encara ignorem.

1999

fragments de *l'emancipat*

la brisa

(anterior a la noció de temps i espai)

Heus aquí, la brisa, bufant a través de l'univers, sense límit de temps i espai, finalitzant el meu periple pels pulmons d'un nen. De cop i volta, la vida em sembla més present dins meu, quan em torno part integrant d'ella.

1995

la melodia

(en una terra on l'home ha restablert la llibertat)

Havent lluitat a mort uns contra altres, molts pobles varen acabar desapareixent en una terra on s'ha restablert la llibertat, allà no hi quedà res més que la memòria d'una melodia somiada per un savi que intentà l'apropament entre amics. En va. I va ser finalment la natura, qui a través del seus ocells, arbres i rius va entonar la melodia de l'existència, de la intel·ligència i de la força.

Sí, vaig ser jo qui va ser entonat per la natura.

1997

el poema

(època de la serenitat a la riba del Volga)

Un poema sense autor em dugué la memòria d'un poble que així diu:

Nen meu,

Si cap dia sents nostàlgia per mi,

quan jo me n'hagi anat, integrant ja el més enllà,

Viu la teva vida intensament,

I al conèixer la integració,

Vine a trobar-me al meu retir,

En el ser i no ser,

Em trobaràs en el més amunt,

Amb una ploma a la mà, davant un full de paper,

A la recerca d'alguna renovació.

1997

el turó

(moment romàntic en el desert de Gobi a Mongòlia)

Transformat en un turó inert, fins ara mai tocat per un ésser humà, dos amants graven el seu amor en aquest turó, fent-me testimoni de la seva passió i història.

1995

la consciència

(deposició en temps de lluita)

I m'imposen una persona a la qual ja estic imposit, un al costat de l'altre, vàrem lluitar junts exemplarment en el transcurs de la nostra adolescència, després amb escarni en el transcurs de la nostra joventut.

A l'escollir la carrera política com a mitjà d'existència i esdevenint un home, ell acaba per arribar al poder, del qual abusa. A la meva pregunta "Per què fas això, què se n'ha fet del teu exemple i lluita?", justifica l'opressió del seu proïsme per la necessitat de salvaguardar els avantatges adquirits. Aquell dia assigno el meu acte de deposició.

1997

el qui apareix

(Fora del temps i l'espai)

Aquí estic jo tornant a la força, fora del temps i l'espai, aliè a tota sensació, a tota realitat,...

1997

l'agust

... Al voltant de l'ermita de l'agust rondeja la Mort. Primer a l'assabentar-se de l'itinerari de vida exemplar del vell home, el tracta amb indulgència. Tot i que l'agust continua trucant i finalment l'acaba satisfent. L'agust s'integra a la natura a través d'una interacció còsmica, exactament com tots els éssers abans i després d'ell, tornant-se així part d'aquella veritat en nom de la qual havia fet tant per aprendre-la. La seva família i el seu poble varen acudir de totes les contrades per retre l'últim homenatge al distingit home. Alguns descobriren un perfum a encens, el proclamaren com un sant. Altres convençuts que estaven percebent una aurèola sorgint de la mateixa ermita el proclamaren com a nou profeta.

Llavors va ser quan el fill més gran del fill més gran de l'agust obrí el sobre que contenia l'última voluntat del seu avi, i llegí de manera audible als assistents:

“La meua última voluntat està inscrita a la meua vida, llegiu-la i inspireu-vos-hi. Recordeu sempre que ningú és millor que qualsevol de vosaltres i que qualsevol de vosaltres no és millor que cap altre.

Pel que fa a mi, no sóc més que un simple ésser humà, tal vegada el primer dels emancipats i integrats per l'esperit, el meu desig és no ser l'últim, sabent també que no sóc ni el primer ni l'últim de tots els realment integrats. Que el dia de la meua marxa sigui el dia de la integració a la veritat i l'emancipació còsmica. En relació a la meua tomba que estigui a l'ermita, sigui simple i l'epitafi digui “aquí roman un home de la vall verda”. Que la porta del meu retir sigui finalment i com acostumava, constantment oberta, sense perspectives de restauració, abandonada al desgast i als capricis de la natura. Estimats meus sigueu feliços per mi, qualsevol que sigui l'extensió de l'espai resulta la seva existència encara més llarga. De la mateixa manera, qualsevol que sigui l'omnipotència de la sensació, és la seva existència més eficient encara, i qualsevol que sigui l'amplitud real, és la seva inexistència encara més infinita”.

Maig de 1996

fragments de *l'integrat*

l'home que regira

L'atrapo de nit, regirant els cubells de brossa, després de renyar-lo, el deixo al seu trist destí,...

Després només espero l'arribada d'aquest pobre desgraciat. Primer, nit rere nit, després tots els matins, finalment tots els instants del dia. Ja que el nostre amic s'ha acostumat a la pràctica de la seva trista feina i en comptes de realitzar-la amb vergonya com a l'inici es dedica a executar-la amb regularitat i professionalitat, fins al punt que quan ens trobem per últim cop i ens creuem les mirades, vaig ser jo qui es va submergir en la vergonya.

1999

integració

Tot just s'acaba la deposició del querellant i la feina de la defensa; el Déu - Jutge, fins al moment en silenci, es disposa a parlar i pronunciar la seva sentència.

Una tenebrosa llum salta per l'esquerda, presidi i espai de llibertat a la vegada. A través de la llum sóc convidat a conèixer el Déu - Jutge i a escoltar-lo a pronunciar la seva sentència. M'aproximo així, sense moure'm per veure amb els ulls clucs. Un mirall fictici em presenta el Déu - Jutge pronunciant una sentència basada en una consciència humana on el sant i senya és: innocència, m'adono que estic en presència de mi mateix, que s'estan apagant les contradiccions i que comença la integració.

Aquí estic jo doncs, en presència dels profetes i dels miserables a la vegada. M'integro en ells i amb ells, amb el Déu - Jutge i dins seu, ja que tots tenim el mateix destí; no sent, de fet, la consciència més que la garantia de l'equilibri humà i no l'expressió de les diferents facetes de la dissuasió. Aquí estic jo doncs, de nou en l'omnipotència de la qual mai he deixat de ser-ne part i en el ser i el no res que mai m'han abandonat. Aquí estic jo formant part de la integració de l'omnipotència, del ser i el no res, i ni parlar-ne de partícules després de la mort.

1998

el qui se'n va

Després d'una nostàlgica volta per la terra, contrada d'una vida anterior, continuo el meu periple.

Visc permanentment amb els meus records terrestres temps després de la meva tornada. Navego així, sense cap límit, pel temps i l'espai.

Em passejo pel coneixement absolut i la veritat universal, fins al descobriment de la primavera i del que supera i superarà a l'home. Malauradament un pensament m'està preocupant, es tracta de l'home, de la seva vida quotidiana, del seu avenir, del seu benestar i la seva llibertat.

Doncs sense l'home, què seria del sentit de la vida i de la mort? Quin seria el sentit de l'omnipotència en les seves dues facetes, el coneixement i la veritat? I em pregunto: per què està fora del seu abast la felicitat de l'home a la terra?

Crec en la vida de l'home en l'altra vida ja que ja m'hi trobo. Però, quina és la seva vida a la terra? És possible millorar-ne les condicions? Com m'ho puc fer des d'on em trobo? Només la mort pot posar fi a la mort i a la cobdícia, al somni de l'addicte i del temerari, l'aprensíó del qui coneix i del qui ignora. És a través de la mort que s'estableix per fi la igualtat entre tots. El meu motiu de preocupació és l'home però, ...i, no estic jo mateix en plena integració amb ell i l'univers més enllà del temps i de l'espai, en la vida i la mort? Doncs per què preocupar-me d'això?

Jo sóc qui se'n va, us ho dic emancipat de tota expressió que estigui escrita o no. Sóc el qui se'n va, emancipat de la Humanitat, dels seus problemes i de les seves penes. Sóc el qui se'n va, emancipat de la mateixa crida a l'emancipació, del coneixement absolut i de la veritat universal. El qui se'n va és l'home emancipat de Déu de l'Univers. El qui se'n va, finalment, Déu de l'univers, emancipat a la seva vegada de l'home.

El qui se'n va sóc jo, és l'home, és Déu de l'univers.

Lliure, sóc jo, lliure és l'home i lliure el Déu de l'univers.

1999

fragments

d'un somiador

el darrer

... En els darrers instants de la seva vida, arriba el somiador, després d'una

profunda reflexió, a les següents conclusions:

Déu neix, creix, després envelleix en la ment de les persones. Els qui el tenen a la seva pròpia imatge creuen que Déu va crear l'home només per distreure's, es lliuren llavors a la distracció. Els qui en canvi el temen ho fan simplement oblidant-se de viure. A la recerca d'un Déu concebut a la seva imatge, envellint en el temps i l'espai perdut en el ser i el no res, l'home oblida que la mort ho elimina tot i l'integra a allò que busca o el que encara no havia començat a buscar.

L'home, aquest ésser pensador, al comprendre la mort, la tem encara més. Així no pot tenir accés a l'emancipació i a la integració tant fàcilment com els altres elements de la natura i de l'univers. A ell li pertoca reactivar la seva raó per assimilar aquestes dues nocions. Fora d'això, somiant amb una vida després de la vida, la imagina idèntica a la que ja coneix i sobretot eterna. Però en aquest cas, no resultaria monòtona? I l'home, ell mateix, no es convertiria en Déu? En la recerca de la seva fe, l'home s'allunya dels seus semblants, oposant-se a ells, no tindria en aquest moment que apropar-se a si mateix, confiat a la humanitat en els seus valors essencials?

En relació amb la mateixa fe, constitueix, per cert, la millor taula de salvació – però una salvació incerta- quan la voluntat d'obrar a favor de l'humanisme és la via més segura.

Temps enrere l'home patia la natura més que ara. Avui en dia, l'home usa la natura i l'exhaureix. Fins ara havia preservat la seva existència en un passat en evolució històrica lenta, podrà preservar-la d'ara en endavant en un món que evoluciona més i més ràpidament?

El somiador conclou en definitiva que hi ha un avenir per a la humanitat constantment dividida per les diferències racials, d'idiomes, territoris, creences i dogmes, unida per la cobdícia, negant tota noció d'humanisme.

2000

sobre els càntics

9

Sóc el nounat, l'adolescent,
El vell home, la perpetuïtat,
Sóc el pare, el cansament,
La mare, la sega

Sóc l'inanimat, l'agitat,
El cultiu, la collita,
Sóc el bé, el do,
El mal, la misèria
Sóc l'amor, la compassió,
L'odi, el descontentament.
Sóc l'esperança, la promesa,
La fortuna, el destí
Sóc el pensament, la veritat,
La fe, el desig,
Sóc el vident, el visible
I tot estel fugaç
Sóc la vida , la mort,
El ser i el no ser
Sóc Déu, la immortalitat,
El tot, el res
Sóc l'Home
2000

11

Existeixo, llavors sóc responsable,
Existeixes, doncs ho ets,
Existim, llavors som,
Ens uneix la casualitat
Per necessària solidaritat
En el bé i el mal
Ens obliga el deure
2000

fragments
d'*alpha-omega*

anant-se'n

quant temps perdut
Per entretenir-nos amb il·lusions
En l'esperança d'una trobada o d'un petó,
Quant temps perdut!
Imaginant-nos l'impossible i somiant desperts
Quant temps perdut!
En la terra, en el mar i pels aires
Volent viatjar
Déu! Quanta nostàlgia tanmateix,
Per tot aquest temps inútilment malgastat
2002

a propòsit de la vida
El camí de tornada emprenc,
I que he tractat de comprendre i analitzar,
amb filosofia,
tinc moltes més preguntes que respostes
2002

les darreres llàgrimes
Acaben de córrer,
Són llàgrimes de comiat;
Estaran tristes o calentes
Com si d'una separació es tractés
O alegres i melodioses,
Igual que per una emancipació?
Acaben de córrer les últimes llàgrimes,
Com si fossin un torrent,
Heu-les aquí incitant-me a embarcar,
I ja m'embarco
Amb indescriptible alegria!
Entono un càntic,
Un càntic de comiat que mai he escrit,
El canto per primera vegada,
Mentre em traeixen les meves forces,
Per últim cop
Continuo cantant

I allà me'n vaig,
Heus aquí en plena felicitat vaig travessant!
2002

sobre l'interlocutor

caïn

Què has fet Caïn, o que n'ha fet l'home de tu? Has matat el teu germà, o és l'home qui t'ha acusat de ser un assassí després de crear-te en la seva imaginació?

Si es verifica que Déu ha preferit a Abel, ha acceptat les seves ofrenes quan ha rebutjat les teves i el teu amor a Ell també, i que no ha reconegut la teva labor, estic disposat a concedir-te circumstàncies atenuants, a tu, l'ésser dèbil tant mental com físicament. Però, si per altra banda hagués estat Abel qui t'hagués assassinat a pesar de totes les mostres d'afecte que li hagués demostrat Déu, no l'hauria pas mai perdonat.

2002

la compassió

La trobo lluny, crucificada. La trobo allà, extremant el seu sacrifici fins a la mort per salvar algú. No intercanviem entre nosaltres dos doncs ja cohabitarem.

2002

molins

Estic a la teva procura des de fa molt temps, Cervantes, però només trobo el Quixot cavalcant Rocinante direcció als seus molins de vent, seguit per Sancho Panza muntant el seu ruc.

Vas immortalitzar el Quixot estimat Miguel, en la imaginació i l'esperit de la gent i ho vas fer tan bé que no et veig buscant una altra aventura per al teu heroi, que no és cap altre que tu mateix.

Per a nosaltres doncs, l'aventura, per a nosaltres dos el descobriment amb el Quixot i en Sancho Panza!

2002

dag

Has estat el segon en esdevenir secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, Hammrskjold. Provenent de Suècia, país que no ha sofert la

guerra des de fa molt temps; la teva missió era consolidar mentre sigui possible la pau mundial. Home de deures, has obrat en favor de l'autonomia de decisió, de l'organització, amb clamorosos èxits.

Quina llàstima i quanta nostàlgia al veure aquesta mateixa organització convertida avui en dia en la capdavantera de l'unilateralisme i del pensament únic.

2002

fill

Els teus fills, George Washington, tu, l'alliberador dels Estats Units d'Amèrica, els teus fills, tu que vas obrar amb integritat i equanimitat per una humanitat millor, mireu-los dos segles després de la teva mort com a pesar del camí recorregut des de llavors, els veus conquerir l'espai fins a Mart en la recerca de fonts aquàtiques, deixant l'abundant aigua de la terra abandonada a la pol·lució i condemnant a milions de desheretats a morir-se de set!

Seran aquests els fills que volies, Washington?

2002

fragments de *records*

sobre la introducció

Nen meu,

Quantes vegades em va repetir el teu avi que les xifres l'havien matat, volen dir així que el seu treball administratiu, que significava el domini perfecte de la comptabilitat, l'havia allunyat de la literatura escrita.

Pel que a mi respecta, més bé et diria que són les lletres les que m'han matat, perquè les he col·locat la major part allà on no hauria d'haver-ho fet, és a dir en les nombroses obres no literàries.

Per cert varen resultar útils i delectaren a molts. Em varen permetre també guanyar-me la vida. Però m'han allunyat de les creacions literàries, les quals, i només elles, constitueixen un tresor de la creativitat.

Tu, que estàs buscant l'emancipació, saps que tot ésser humà té arrels de les que se n'ha de sentir orgullós, no importa el seu origen, només ha de tenir consideració de les seves qualitats i patir el risc de rebutjar-ne els defectes. Les teves arrels tenen l'origen en la terra dels profetes, dels apòstols i dels sants. No vull només parlar dels qui, entre ells, són coneguts, sinó d'aquells profetes, apòstols i sants amb devoció pel coneixement i la cultura i de tot home que ha viscut la seva humanitat segons els valors reconeguts en el seu temps.

Les teves arrels, nen meu, estan a l'Orient, el centre de la terra: Els arameus, descobridors del Déu únic Ell, t'han donat el nom doncs Naaman és el Seu servidor. Mentre que a Naaman el siri, cap de l'exèrcit arameu, va ser curat de la lepra al novè segle abans de Crist pel profeta Eliseu, rentant-se set vegades en les aigües del Jordà. L'arameu a sobre, va ser l'idioma del mateix Crist.

Ets també fill de la Fenícia dels Cananeus, inventors de l'escriptura, tot i que no la conservaren per massa temps, però enriquiren civilitzacions alienes, perdent així la seva identitat.

Ets també fill d'àrabs que varen defensar la justícia en actituds glorioses, menys visibles avui en dia i sense massa esperança de tornar-les a veure néixer més endavant.

Ets fill del Líban que gaudeix d'un èxit exemplar a nivell d'individus però no a escala nacional per causes d'un mercantilisme generalitzat.

Ets finalment fill d'una Església oriental arrelada a la Història però també dividida i on els seus recitadors sempre entonen càntics en honor a Déu.

Sigues orgullós, fill meu. Assumeix i recorda't constantment i abans de res que ets a la vegada fill de l'instant i de la humanitat sencera.

I no oblidis que ets fill d'una família on els seus membres mai han oprimit ningú. Doncs escau a l'home viure plenament la seva humanitat sense oprimir, en el sentit més ampli i exhaustiu de la paraula. Allibera la teva consciència fins i tot en la presó on t'encegues després d'un judici pervers, en comptes de carregar-la i gaudir injustament la llibertat.

الثقافة بالمجان

Ath-Thaqafa bil Majjan

Série littéraire gratuite établie et dirigée depuis 1991 par
Free of charge literary series established and directed since 1991 by
Serie literaria gratuita establecida y dirigida desde 1991 por
Naji Naaman

najinaaman
an-najiyat

AN-NAJIYYAT

النَّجِيَّات

© *Tous droits réservés – All rights reserved – Todos los derechos reservados – الحقوق محفوظة*
Maison Naaman pour la Culture & www.najinaaman.org